

disfalas kaj ĝia monopola pozicio finiĝis en decembro 2005, kiam slovako nomata Iohannes lanĉis novan skemisman lingvoprojekton *Slavido* (poste alinomita *S-lingva* kaj *Sloviensk*). La bazo de tiu lingvo estis slava kun fortaj latinidaj elementoj, eble pro influo de Ido.

17.3.2.2. La jaroj 2006-2010: Slovianski, Slovioski kaj Novoslověnsky

En 2006 montriĝis, ke reformi *Slovio*-n ne estas realisme, anstataŭ tio aperis *Slovianski*. La celo estis krei sintezan lingvon similan al la plejmulto da slavaj. Tio komence okazis en tri diversaj formoj: naturalisma versio kun ses kazoj (*Slovianski-N*), piĝineca versio sen kazoj (*Slovianski-P*), kaj skemisma versio (*Slovianski-S*), ĉiuj tri „dialektoj” kun la sama ortografio, fonologio kaj vortaro. La unua konstrua kriterio estis egala pritrakto de ĉiuj tri branĉoj de la slavaj lingvoj, kies rezulto estis „voĉdona” sistemo por pesado de ilia enigo. Ankaŭ la latina kaj cirila alfabetoj estis traktataj tute egale. La unue nomata uzis la latinan alfabeton kun ŝ, ž kaj č, sed sen y, kaj kun apostrofo markanta molajn konsonantojn (ѣ en la cirila).

La atmosfero inter Slovianski kaj Slovio iĝis malbona, sed aliflanke ekestis proponoj kombini Slovianski kun pli granda vortaro de Slovio. En 2009 startis projekto *Slavju Slovio* („slava Slovio”) baldaŭ alinomita *Slovioski*. Kiel Slovianski, ĝi estis kunlabora projekto de tri aŭtoroj, evoluigita en tri versioj (niveleoj). En 2010 estis publikigita la projekto de ĉeĥa komputil-sciencisto Vojtěch Merunka *Novoslovienskij* („novslava”, poste alinomita *Novoslověnsky*). Ĝi baziĝas sur slavono, sed estas inspirita ankaŭ per *Glagolica* kaj *Slovianski*, uzante ties vortaron por modernaj konceptoj. Ĝi havas kompleksan gramatikon (inklude de sep kazoj, dekkvar diversaj substantivaj klasoj, duala nombro kaj tri pasintaj tensoj), sed relative simplan fonologion (origine sen y, sed kun ie, poste skribita ě).

17.3.2.3. La jaroj 2010-2017: Maturiĝo de la interslava lingvo

Longe regis la opinio, ke helplingvo devas esti simpla. Eĉ se *Slovianski* havis genron kaj kazojn, ĝiaj deklinaciaj kaj konjugaciaj paradigmoj estis forte simpligitaj. Ambaŭ, *Slovianski* kaj *Slovioski*, malproksimiĝis de simpleco, favorante naturalismajn solvojn. Tiu ĉi evoluo estis fortigita per pozitiva akcepto de *Novoslověnsky*. Montriĝis, ke simpleco tute ne estis grava temo por la uzantoj; multe pli gravis, ke la lingvo estu komprenebla kaj perceptata kiel familiara.

Oni komprenis, ke neniu el la projektoj profitus el rivaleco, kaj ke diversaj normigoj estus konfuzigaj por eblaj lernantoj. El tio rezultis kunlaboro inter la tri projektoj, inklude de komuna vortaro, komuna novaĵ-portalo (<http://steen.free.fr/interslavic/>), komuna vikio (https://isv.miraheze.org/wiki/Medžuviki:Glavna_stranica) kaj komunumoj de uzantoj, kiuj sin grandparte trakovris. En la jaro 2011, *Medžuslovjanski* („Interslava lingvo”) estis elektita kiel komuna nomo. Por superi la malavantaĝojn de tri apartaj normigoj por la interslava, oni verkis novan gramatikon, bazitan sur ĉiuj tri projektoj. Slovianski kaj Slovioski estis interrompitaj kiel projektoj apartigitaj de la interslava lingvo. Novoslověnsky, aliflanke, daŭris ekzisti kiel paralela normigo. Tamen, eĉ se Novoslověnsky ne estis strikte kunlabora projekto, la malfermiteco de ĝia aŭtoro Merunka ebligis proksimiĝon de ambaŭ